

Publicació del Casal Independentista de Sants *Jaume Compte*

Nº 24 / Setembre del 2002 / IV època

11 de Setembre 2002

Desde Sants,
construïnt la llibertat
dels Països Catalans

Editorial

La base són les bases

La conjuntura política actual passa, des de la perspectiva independentista, per moments difícils. L'ofensiva feixista-espanyolista dels hereus del franquisme, amb el suport de la burgesia catalana, porta camí de convertir-se en un mal son per a tots i totes els que volem que les coses canviïn. Les agressions de tot tipus, mediàtiques, econòmiques, culturals, que patim per part de l'estat i dels seus còmplices estan agafant proporcions fins ara mai vistes en el període de la dita "democràcia". D'altra banda, la situació internacional, amb la paranoia antiterrorista com a teló de fons, tampoc no ens és gens favorable.

Però per sort la història ens ha demostrat abastament que la lluita i la voluntat del poble no és tan fàcil de doblegar. Les classes populars catalanes en són un bon exemple: remences, germanies, segadors, angelets de la sal. Cal no oblidar que dels 5.000 defensors del setge a Barcelona el 1714, la major part eren gent voluntària; que durant la Guerra d'Espanya les classes populars són les que s'enfronten de forma decidida amb el feixisme, i que una bona part de la resistència antifranquista participava dels postulats de lluita de classes, com per exemple els maquis. El gruix de tots aquests moviments tenen una característica que els uneix: estaven formats pel que en la terminologia política actual en diem "les bases".

I hem de continuar sent les bases les que hem de protagonitzar la reacció que la situació reclama. Podem asseure'ns-hi si esperem que algun partit actuï amb l'energia necessària. I com que la dignitat de la nació catalana i del poble treballador català hi estan en joc, cal continuar i potenciar en la línia engegada ja fa un temps de crear xarxes associatives que serveixin com a contrapoders en tots els àmbits. D'exemples no ens en falten, com ara la coordinadora de Casals i Ateneus independentistes impulsada pel nostre Casal, com ara els Casals Jaume I, com ara la presència a Internet de contrainformacions tan necessàries per desemmascarar la intoxicació dels mitjans al servei del poder -gairebé tots-, i en la mateixa línia, la difusió de publicacions escrites des d'una perspectiva nacional i de classe, i també la creació d'una xarxa de bars i restaurants que a més d'apaivagar la gana i la set serveixin per fer país. Com deia en Joan Fuster "Tota política que no fem nosaltres serà feta contra de nosaltres".

Edita
Casal Independentista de Sants
Jaume Compte
C/ Premià 31 baixos 08028 Sants

Dipòsit legal
B-71770-91

L'Insurgent no es fa responsable, necessàriament, del contingut dels articles que hi apareixen, i la seva opinió es veurà reflectida en l'editorial.

Visita'ns a Internet:
www.llibertat.com\jcompte correu -e:
jcompte@llibertat.com

EDITORIAL

A les aules, la CEPC

La Coordinadora d'Estudiants dels Països Catalans (CEPC) va néixer amb l'esperit d'aglutinar els diversos sindicats independentistes i revolucionaris amb actuació al llarg dels Països Catalans. Així fou com l'AEN, sindicat del País Valencià, el BEI, al principat i les illes, i per últim l'ACE, a la Catalunya Nord s'uniren per fer un front comú contra els atacs de L'Estat Espanyol i Francés a la universitat i els instituts públics. Aquesta nova coordinadora d'Estudiants dels Països Catalans, amb presència en tot el territori català, va fer i fa una crida a la unitat i a la revolta contra aquells que ens posen barreres al nostre camí cap a un ensenyament únicament públic, popular, no-sexista, en català i de qualitat. En el dia a dia estudiantil rebem mil cops contra la nostra persona, contra els nostres drets com a estudiants i sobretot veiem com desinflen la qualitat del nostre ensenyament.

És per tot això que no podem deixar que facin un pas més i us incitem a que vingueu a treballar amb nosaltres per millorar les Universitats i Instituts de tots. La CEPC s'organitza en nuclis autònoms que incideixen en la seva facultat o centre, treballant en la seva realitat i el seu dia a dia, la suma del pensament de tots els nuclis crea la força de la nostra organització. La realitat es que en totes les universitats i instituts cal una acció directa contra l'ordre i les lleis que ens imposen perquè no representen, ni resolen les nostres necessitats. No només amb la LOU intenten reduir els nostres drets com veiem amb el deteriorament progressiu del català a les aules, amb la disminució de la qualitat de l'ensenyament públic, mentre per l'altre banda veiem créixer les institucions privades i concertades en el món de l'ensenyament. Pots fer mil coses per millorar el teu espai d'estudi. organitzar un correllengua, per reclamar l'ús del català, muntar xerrades, per informar i debatre sobre temes d'interès, reclamar noves assignatures, lluitar per millorar l'espai físic; més taquilles, ordinadors, un bon servei de fotocòpies...Tu saps que fa falta al teu centre i saps que ens afecta a tots, organitza't i lluita per una absoluta i radical transformació que beneficiï a tothom.

POESIA DE COMPROMÍS

Platja d'en Bossa lliure

El cacic Matutes somiava les illes
i vestia marineret de comunió
diumenge ben matinet
quan Franco anul·lava el plaer,
com que no trobava les Antilles
Cuba era roja i molt lluny
les Canàries tenien altre amo
i a Sardenya encara es parla català,
el senyoret Matutes pensà que faria
sous fàcils a les platges d'Eivissa.
Tan innocent era la seua mar
que calia l'asfalt a la platja,
calia l'alcohol dels alemanys,
els militarets engominats i ridículs
guàrdies civils andalusís
i un carrer quasi dedicat en vida
a les seues destruccions.
La mar bruta, el cel fosc
i la moneda ben espanyola.

Josep Manuel Esteve

Tasca de formiguetes

El que ara des de les espanyes s'afanyen a definir com a "arc mediterrani" (a la pràctica, els Països Catalans, com ens entestem a anomenar-los per aquestes contrades) és el motor econòmic de l'estat espanyol. Per la nostra situació geogràfica, amb la pràctica totalitat de la franja mediterrània peninsular, la possibilitat de dinamitzar el flux de mercaderies mitjançant el transport marítim i la proximitat als continents europeus i africà ens situen com un espai dins del qual es pot desenvolupar un model econòmic àgil i dinàmic. El somni de qualsevol guru del capitalisme, vaja. Casa nostra pot esdevenir un rusc de competitivitat amb 10 milions d'abelles disposades a deixar-hi la pell per a l'avenç de la civilitzadora economia capitalista.

Però malgrat aquest panorama tan encoratjador, la realitat és que, agradi o no, vivim en un país on l'economia es basa primordialment en el sector terciari. Això comporta des de les agressions al medi més salvatges fins a un mercat laboral especialment precaritzat per les característiques de sectors com el de serveis. Només cal pensar en tot l'entrellat de sectors econòmics que giren al voltant d'una indústria. Un sector, l'industrial, que recula dia rere dia a causa de la nova divisió internacional del treball (el capital desplaça la producció cap a països del sud, on la protecció dels drets dels i les treballadores asseguren el benefici ràpid amb el mínim de despesa social).

Aquesta definició econòmica del país afecta tant els territoris sota administració espanyola com francesa, ja que no cal oblidar que el nord del país és una zona deprimida, que sembla abocada a esdevenir l'equivalent a la Florida dels EUA.

Si l'economia es defineix per la terciarització i precarietat del mercat de treball, les infraestructures ho fan per la seva radialitat respecte a les capitals dels estats (París i Madrid). Ens trobem, doncs, amb un teixit de carreteres, línies ferroviàries i trànsit aeri i marítim que és un model de construcció nacional perfecte... espanyol i francès, per desgràcia. La nostra part del pastís és una comunicació interterritorial espantosa que impedeix l'articulació del país.

Hem de ser plenament conscients que les condicions econòmiques defineixen les relacions entre les persones i les col·lectivitats. Generant estadis de poder, capacitat de presa de decisions i acumulació de riquesa per part d'una minoria, el capital-

Amb l'excusa de l'Acadèmia

Un any després de la seva creació, el juny del 2001, podem afirmar sense embuts que l'Acadèmia Valenciana de la Llengua (AVL) ha aportat un fet positiu al debat sobre la unitat del català al sud de la Sénia: ha quedat palès que aquest suposat contenciós té una arrel estrictament política. En efecte, des de la promulgació de la llei que donava via lliure a la creació de l'ens normativitzador, el mateix partit que n'ha estat principal impulsor, el Partit Popular, i la institució que governa ignominiosament, la Generalitat Valenciana, s'han dedicat a ignorar, quan no directament a sabotejar, la tasca dels càndids acadèmics, la majoria dels quals encara creuen que l'AVL és l'eina que necessita la llengua catalana per sortir de l'ostracisme oficial a què l'han abocat anys de feina planificada i de menyspreu calculat d'ençà de l'anomenada "batalla de València", a la dècada dels 80.

Com dèiem, el PP ha demostrat la seva nul·la voluntat de redreçar el principal patrimoni dels valencians amb tot un seguit d'iniciatives que ha deixat amb el cul en l'aire la incipient tasca de l'AVL. En primer lloc, l'actual Govern valencià ha ignorat la recomanació de l'Acadèmia de tractar el català com tracta el castellà pel que fa als escriptors que els alumnes valencians han d'estudiar; d'ara endavant, els autors en llengua vernacla de la resta del domini lingüístic estaran supeditats als que han nascut entre Vinaròs i Oriola. Continuant amb la descontextualització, l'abril d'enguany el Consell de la Generalitat Valenciana va decidir -i va provocar així l'astorament de l'AVL, que havia recomanat just el contrari-- que els criteris normatius que l'Acadèmia utilitza, i que no són altres que els aprovats per la Conselleria de Cultura el 1983, no són vàlids oficialment fins que l'AVL no ultimi les seves pròpies gramàtica i ortografia valencianes. I en paral·lel es treu de la màniga una "llista de paraules valencianes" que prioritza formes i solucions particulars per a textos generals (desapareixen els

isme perfila un model superestructural que, indefectiblement, genera un escenari basat en l'opressió, més o menys visualitzable.

Aquesta concepció de les relacions humanes, a nivells més propers a nosaltres, genera tant l'exclusió social, fenomen en augment a casa nostra, com el sotmetiment del nostre poble a entitats nacionals alienes. No podem parlar de dues cares de la mateixa moneda, ja que es tracta estrictament del mateix, de la plasmació d'un sistema econòmic i polític que situa la centralitat del seu funcionament en l'opressió de la majoria per part d'unes "elits" que acumulen tot el poder de decisió.

Concebre la visualització d'aquest sotmetiment tan sols des d'una perspectiva territorial o cultural és una errada que no ens podem permetre de cap de les maneres, ja que situaria l'esquerra independentista en un estadi de resistencialisme i endogàmia que, si es perllongués en el temps, desdibuixaria qualsevol possibilitat d'estructurar un moviment d'alliberament popular amb perspectives d'assolir els nostres objectius.

Així doncs, la resposta a l'acumulació del poder de decisió, tant econòmic com estrictament polític, s'ha de desenvolupar a través d'un model alternatiu a l'imperant, que observi com a element bàsic i definidor la descentralització i l'horitzontalitat en les relacions. Autogestionar l'economia implica autogestionar l'adscripció a un ens nacional concret. I autodeterminar-se econòmicament comporta, a la pràctica, l'exercici de l'autodeterminació com a poble.

Dotar-nos d'un model econòmic propi, d'un àmbit català de decisió en aquest espai (el Marc Català de Relacions Laborals), és l'element bàsic que ens ha de permetre desenvolupar totes les facetes que ens menin cap a la independència en tots els àmbits.

D'altra banda, construir la veritable unitat popular des de la incidència transformadora al gruix de la societat és l'eina necessària imprescindible per dur a terme el procés de construcció nacional i social que doti aquest poble de les garanties necessàries per encarar amb perspectives de futur el camí cap a la llibertat personal i col·lectiva. Omplir de contingut la consigna "Independència i socialisme" des de la nostra participació quotidiana en tots els àmbits és, per a nosaltres, l'única possibilitat de generar la ruptura amb l'actual estat de les coses.

Tal vegada, una tasca de formiguetes, però ineludible per esdevenir en un futur un poble realment lliure. Potser ha arribat el moment de ser més materialistes i deixar una mica de banda la metafísica. Ens hi va la pell.

demostratius reforçats, com ara aquest, aposta per jonoll en comptes de genoll, redó per rodó, etc.).

Però segurament les accions més preocupants de les que ha emprès el Govern valencià durant els últims mesos han estat la reducció al mínim del requisit lingüístic per poder treballar a l'administració i la derogació pràctica de la convalidació que el Govern espanyol fa entre el títol antic de Filologia Hispànica (Secció Valenciana) i l'actual de Filologia Catalana. Com? Doncs obligant els llicenciats en Filologia Catalana -inclosos els que ho són per les universitats valencianes-- a passar un examen de valencià per exercir a les comarques del sud.

Lamentablement, doncs, de moment s'han acomplert els pitjors auguris d'aquells que van anunciar que la creació de l'AVL era el darrer --i definitiu- pas cap a la patuesització del català en territori valencià. El PP ha creat l'Acadèmia, ha generat una nova institució oficial normativitzadora diferent de la de la resta del domini lingüístic, que és el que perseguia des d'un bon començament, i quan l'ha tingut creada n'ha prescindit. Una jugada mestra assolida amb l'aquiescència del PSOE, un partit que competeix en espanyolisme amb el PP fins al punt que el seu secretari general, Joan Ignasi Pla, no té cap reticència a afirmar amb càmeres davant que "el valencià i el català són llengües diferents". No és gens estrany: el PSOE és un partit malalt, i si mai ha picat l'ullet al món cultural de València (universitats, editorials, escoles, entitats, professionals...) ha estat per motivacions electorals. Recordeu que el senyor Joan Lerma va donar llum verda a l'homologació de títols de valencià i català pocs mesos abans d'enfrontar-se amb Eduardo Zaplana, cap al 1995? I feia dotze anys que governaven amb majoria absoluta!

Per acabar-ho d'adobar, la directora de l'AVL, Asunción Figueres, ha demanat patèticament fa molt poques setmanes al director de la Real Academia de la Lengua Española que modifiqui la definició de valencià continguda en el seu diccionari -que reconeix explícitament la unitat de la llengua- en un intent tristíssim d'apaivagar la pressió que la Generalitat Valenciana exerceix sobre la seva institució i guanyar-se els favors de l'amo. Figueres aconseguirà el canvi de definició, no cal dubtar-ho, però el valencià, que diu estimar i defensar, avançarà un esglaó més en el viatge cap a l'absurd.

Joan Moragues

ELS CASALS PARLEN

Casal Jaume I d'Alacant

1. Al vostre Casal/Ateneu hi participen persones a títol individual i/o col·lectius?
Al Casal Jaume I d'Alacant hi participen col·lectius com Maulets, Endavant, MRG-Alacant... o d'altres amb una activitat més aviat lúdica, com per exemple, el Club d'Escacs d'Alacant. Però el que és més important és la participació de les sòcies i els socis (més de 150), que amb el seu ajut econòmic fan possible aquest projecte.

2. Per què un Casal a la vostra localitat o barri?
Al meu entendre un Casal, siga Jaume I o no, és necessari a cada poble o barri. En primer lloc, fan una tasca d'obertura del nostre projecte a gent que d'entrada té una imatge errònia de nosaltres. D'altra banda, permet que gent que a priori no és independentista puga treballar en qualsevol front social (ecologisme, feminisme...). Aquest treball pot portar-los o no a postulats ideològics afins a nosaltres. El que mai s'ha de fer és convertir un Casal en una mena de gueto.

Nosaltres valorem positivament que no tota la gent que passa per ací siga independentista. Una cosa és la nostra militància en els nostres respectius col·lectius i una altra de ben diferent és la tasca del Casal, on cap tothom que estime la cultura, la terra i, en definitiva, la gent.

3. Quines funcions considereu que ha de tenir el vostre Casal?
El Casal Jaume I, a la ciutat d'Alacant, ha de fer una tasca de dignificació de la cultura catalana. Heu de tenir present que durant la dictadura franquista, la guàrdia civil detenia i apallissava la gent per parlar català al carrer. Els efectes d'aquesta repressió encara te'ls trobes en la gent: pots parlar en català amb una persona i ella no parlar-te en català fins passada una bona estona. És un acte inconscient.

Un altre objectiu seria oferir tot un seguit de serveis a tots els col·lectius socials que ho necessiten (lloc de reunió, fax, ordinador...).

I el tercer, i més ambiciós de tots, seria l'ampliació del Casal. Al mes de febrer obrírem un bar: l'Espai Obert. Aquest bar està just a la cantonada de dalt del Casal, però està connectat amb el mateix Casal per una escala. Per tant, l'Espai Obert potencia aquests dos objectius: recuperar la cultura catalana (teatre, concerts, monòlegs...) i oferir serveis a col·lectius (organitzar festes per a treure diners, sopars i tenir un bar on fer un got en un ambient acollidor). A més a més de potenciar aquests dos objectius anteriors, l'Espai Obert n'afegeix un de nou: recuperar la gastronomia pròpia enfront de les porcades que ens fan empassar en llocs com el McDonald's, etc.

4. Quins objectius?
Els que hem detallat anteriorment: recuperar i dignificar la cultura catalana, oferir serveis per a altres col·lectius i potenciar i ampliar el Casal.

5. Us considereu part d'algun espai polític (esquerra independentista, esquerra nacional, esquerra alternativa, altres...)?
No necessàriament. Encara que personalment molta de la nostra gent la podríem definir com a independentista i d'esquerres, nosaltres considerem que el nostre Casal ha de ser un lloc on tothom s'hi trobe a gust. Això sí, formem part de l'esquerra revolucionària (entenent el terme revolució com a canvi o transformació social)

6. Com analitzeu el vostre espai polític a nivell local? I nacional?
A nivell local, encara que fa 5 anys que funcionem, sí que ens falta tenir més difusió. El problema potser està en la falta de mans a l'hora de gestionar el Casal. Amb tot, sí que ens hem fet un lloc dins de la gent que treballa per fer d'Alacant una ciutat millor.

A nivell nacional, només cal que repassem els números. A hores d'ara hi ha 28 Casals Jaume I arreu dels Països Catalans. D'aquests 28, hi ha Casals en zones tan difícils com la Franja, Catalunya Nord o el sud del País Valencià. Per tant, la funció política dels Casals Jaume I és evident: reforçar les zones més castigades del país.

7. Quin tipus d'activitats feu?
Tenim una programació bimensual. En aquesta programació hi podeu trobar tallers, cursos, xerrades, presentacions de llibres, excursions...

8. Participeu amb altres col·lectius (polítics, sindicals, veïnals...) a la vostra localitat o barri? Quins?
Formem part de l'MRG d'Alacant, però col·laborem amb col·lectius d'immigrants, ecologistes, etc.

9. I pel que fa a l'àmbit nacional?
Pel que fa a l'àmbit nacional col·laborem amb col·lectius que tenen implantació a la comarca, com per exemple Maulets o Endavant.

10. Creieu necessari un treball unitari d'àmbit nacional? Per què? Si és que sí, com creieu que s'ha de treballar?
Sí que creiem en el treball unitari. Però aquesta "reunificació" s'ha de fer amb molta cura i no amb presses. Pel que fa al com, creiem que hem de crear un contrapoder popular. Hem de crear les nostres pròpies cooperatives i serveis. A més a més, hem de treballar amb col·lectius sectorials (ecologistes, de veïns, d'immigrants) i els hem de fer veure que també formen part del nostre projecte.

Converses (in)versemblants

Els "matats" de torn

CAROD: Com anem, Pepe? Tu també a fer l'ofrena floral a en Casanovas?

MONTILLA: Ja lo crec que sí. Les formes sempre s'han de guardar. I més ara, que si tot va bé, i amb l'ajut dels vostres vots, aviat seré conseller en cap, com ho era ell, no és així?

CAROD: Veig que per ser espanyol saps prou bé la nostra història. Jo també en vinc d'espanyols, saps? Sí, per part de pare.

MONTILLA: I com potser *donks* que siguis independentista?

CAROD: Això no vol dir res. Molts militants de Terra Lliure amb prou feines si sabien parlar català. A més, jo no en sóc d'independentista. Això va ser una fantasmada d'en Colom, que murri com és, va aprofitar l'embranzida de l'MDT per treure'n rèdit electoral, però això ja no toca. Ara parlem de sobiranisme, que ningú sap què vol dir i que ni tan sols és al diccionari.

MONTILLA: Bé, veig que nos entendrem. Junts aconseguirem que Catalunya torni a ser estimada per la resta d'Espanya, sense nacionalismes excloents.

CAROD: Mira, Pepe, no em prenguis per tonto. Els espanyols ens odieu a mort des dels temps de Don Pelayo i no parareu fins a fer-nos desaparèixer, però com que jo sóc un home tranquil i sense ganes de complicacions m'apuntaré a la "mamella" del Govern i a esperar la jubilació. Les hòsties que se les emporti un altre.

MONTILLA: Què vols dir, que dins d'ERC hi ha gent disposada a més?

CAROD: De gent que s'ho creu sempre n'hi ha a tot arreu, però per sort no acostumen a pujar gaire. Ara bé, mai se sap, a vegades hi ha sorpreses.

MONTILLA: Insinues que hi pot haver un *golpe d'estado*, dintre el partit? Nosaltres, els capitans, ja lo vam fer -de sentit contrari, és clar-, al PSC i ens va anar bé. Ens vàrem polir en un *santiamén* qualsevol resquici de catalanisme que hi pogués quedar, que no era gaire, la veritat.

CAROD: No comparis. Vosaltres els talibans, vull dir els capitans, estàveu molt bregats. En canvi la majoria dels nostres afiliats no tenen ni capacitat ni experiència per fer una cosa semblant.

MONTILLA: Però els que vénen de l'MDT potser sí?

CAROD: Aquests menys que ningú. Entre les ànsies de tocar poder que tenen i la mala consciència del seu passat suposadament revolucionari, són més "carodistes" que en Carod. Saps com els diem? Els Matats De Torn.

Frank Kin Un

Des de Sants construïnt la llibertat dels Països Catalans

Treballem per la unitat popular al barri

10 de setembre

Inici a les 20h

- Lectura del **Manifest Unitari**
- **Parlament Internacional** intrevencions de:
  - Sami Abdul, representant del poble palestí
  - Un representant del poble amazig
  - Un canari representant del Frepic-Awanak
- Recordarem el **10è aniversari de l'onada represiva del 92**
  - parlaran:
  - **David Bassa** - periodista
  - **Un exrepresaliat del 92**
- **Cantautor,** cançons populars dels carrers de Sants
- Pilar dels **castellers** i actuació de **grallers i tabalers**

PLAÇA D'OSCA <M> **Plaça Sants L1 L5** COLAT

Organitza: La comissió **del 10 de setembre**